Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ :

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10 ΔΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΦΡ. ΧΡ. 10

Τιμὴ Φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

"ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ —ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ,,

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 12 Ἰανουαρίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 4

ΗΛΙΟΙ

ΧΩΡΙΣ ΚΗΛΙΔΑΣ

ΑΛΛΑ

ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΘΕΡΜΟΤΗΤΑ

ΜΟΥ ΕΔΕΙΞΕ προχθὲς στὸν περίπατον ἕνας φίλος τὸν κ. Δεληγεώργην.

— Αὐτὸς εἶνε τίμιος πολιτικὸς ! μοῦ εἶπε.

Τὸν ἐκοίταξα καὶ δὲν τοῦ ἀπήντησα. Ἡ παρατήρησίς του μίαν ἐρώτησιν ἀνέβασεν εἰς τὰ χείλη μου. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἐξεστόμισα. Τὴν ἄφισα νὰ γυρίσῃ πάλιν στὸν ἑαυτόν μου.

Καὶ αὐτερωτήθηκα :

Τίμιος πολιτικὸς ὁ κ. Δεληγεώργης. Καλά, πολὺ καλά ! Καὶ οἱ ἄλλοι οἱ πολιτικοί, ἄτιμοι εἶνε ;

ΟΧΙ—ὅλ' εἶνε τίμιοι, τιμιώτατοι. Ὁ Τρικούπης πτωχὸς ἀπέθανε. Καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος. Καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης πλούσιος δὲν εἶνε, ἐνῷ κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν εἶνε τιμιώτατος. Καὶ ὁ κ. Ζαΐμης την περιουσίαν του δὲν τὴν ἔκαμε ἀπὸ τὴν πολιτικήν. Καὶ ὁ κ. Θεοτόκης τὸ ἴδιο.— Γιὰ νὰναφέρω μόνον τοὺς κορυφαίους.

Στὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν, κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ τοὺς πῇ ὅ,τι ἐλέχθη στὴν ἀρχαιότητα περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους : «Καλὸς ὁ ἀνήρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν».

Διότι ὅλοι κρατοῦν τὸ χέρι τους καὶ κανεὶς ποτὲ οὔτε τὸ ἐλέρωσε, οὔτε θὰ τὸ λερωσῃ.

Γιατί νὰ τὸ κρύψουμε ; — Κάτι καλὸ ἔχουμε. Ἂς τὸ ποῦμε, ἂς τὸ διαλαλήσουμε στὸν κόσμο. Ἔχουμε τιμίους πολιτικούς.

ΚΑΝΕΝΑΣ ποτὲ δὲν εὑρέθηκε νὰ 'πῇ :

— Ὁ δεῖνα πρωθυπουργὸς ἔκλεψε !

Ἀλλὰ καὶ κανένας ποτὲ δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ ὁμολογήσῃ :

— Καὶ τοῦτος καὶ 'κεῖνος καὶ ὅλ' οἱ πρωθυπουργοί μας ἄφησαν, ἀφήνουν κἄὶ θἀφήνουν τοὺς ἄλλους νὰ κλέβουν !

Ὑπάρχει ἀντίρρησις ; Νὰ τὴν 'πῆτε ! Ἐμπρός ! Μὴ διστάζετε ! Παστρικὰ καὶ ξάστερα ! Εἶνε καιρὸς πειά, νισάφι, νἀρχίσουμε νἀντικρύζουμε ἄφοβα τὴν ἀλήθεια. Μασημένα λόγια ὄχι πειά. Ἀκέραια καὶ ὁλοστρόγγυλα. Ἀτόφια λόγια.

ΠΟΙΟΣ Ρωμηὸς πρωθυπουργὸς δὲν ἐλωποδυτήθη καὶ δὲν ἐπέτρεψε νὰ λωποδυτηθῇ καὶ δὲν ἐπροστάτευσε τοὺς γύρω του παπατζῆδες ;

Γιὰ νὰ βάλῃ αὐτὸς στὴν τσέπη του τίποτε ; Κάθε ἄλλο ! Γιὰ νὰ ἐνισχύσῃ τὸ κόμμα του, γιὰ νὰ πλουτίσῃ τοὺς ὑποστηρίζοντας αὐτὸν, γιὰ νὰ κρατηθῇ στὴν Ἀρχήν.

Ὁ ποινικὸς νόμος καταδιώκει τοὺς ὑποθάλποντας τὴν λῃστείαν. Ὁ ἠθικὸς νόμος εἶνε τάχα ἐλαφρότερος ;

Ἔπειτα τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα, τὸν πολίτην, ἂν μὲ κλέπτῃ ὁ ἀστυφύλακας, μὲ τὰ χέρια του, ἢ ἂν ἀφήνῃ τὸν λωποδύτη νὰ μὲ γδύνῃ ;

Τὸ πρᾶγμά μου δὲν τὸ χάνω πάντοτε ; Ἢ ὁ λωποδύτης μοῦ τὸ παίρνει ἢ ὁ ἀστυφύλακας, δὲν μοῦ εἶνε τὸ ἴδιο ;

ΗΛΙΟΙ λοιπὸν χωρὶς κηλίδας οἱ πολιτικοί μας. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς θερμότητα, ἀφοῦ δὲν ζωογονοῦν τίποτε γύρω τους, ἀφοῦ ἀφήνουν τὸ κακὸν νὰ ὀργιάζῃ—ἀφοῦ ἀφήνουν κάθε καλὸ νὰ μαραίνεται καὶ νὰ θνήσκῃ.

Τί νὰ τοὺς κάνουμε τοὺς ἥλιους αὐτούς ; Τί μᾶς χρειάζονται ;—Νὰ τοὺς βλέπουμε ; Μὰ τότε ζωγραφίζουμ' ἕναν ἥλιο καὶ τὸν καμαρώνουμε. Τὴν ἴδια δουλειὰ θὰ κάνῃ κι' αὐτός. — Τὴν ἴδια ποῦ κάνουν καὶ οἱ πολιτικοί μας — οἱ ἄνευ κηλίδων ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνευ θερμότητος ἥλιοι !

ΤΑ ΜΑΤΙΑ μας ἀνάγκην δὲν ἔχουν. Ἡ ψυχή μας ἔχει ἀνάγκην—ἡ ριγῶσα ψυχή μας, ἡ καταδικασμένη νὰ ὀνειροπολῇ τὴν θερμότητα καὶ νὰ μὴ τὴν ἀποκτᾷ—νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον καὶ νὰ μὴ τὸν αἰσθάνεται—νὰ ἔχῃ ὁδηγὸν τὴν Τιμιότητα καὶ νὰ βυθίζεται εἰς κάθε βῆμά της στὸν βόρβορο τῆς Ἀτιμίας.

Δὲν μᾶς χρειάζονται πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴ κλέπτουν. Δὲν μᾶς χρειάζονται πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴν ἀδικοῦν. Δὲν μᾶς χρειάζονται πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴ προδίδουν.

Ἀπὸ τέτοιους ἐχορτάσαμε πειὰ—ἂν κ' ἐξακολουθοῦμε νὰ μένουμε πεινασμένοι.

ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ πρωθυπουργοὶ ποῦ νὰ μὴν ἀφήνουν τοὺς ἄλλους νὰ κλέπτουν—ποῦ νὰ μὴν ἀφήνουν τοὺς ἄλλους νἀδικοῦν—ποῦ νὰ μὴν ἀφήνουν τοὺς ἄλλους νὰ προδίδουν.

Καὶ τέτοιους πρωθυπουργοὺς, ὄχι ἐγωϊστάς, ἀλλ' ἀλτρουϊστάς, ὄχι τιμίους γιὰ τὸν ἑαυτόν τους, ἀλλὰ τιμίους καὶ γιὰ τοὺς φίλους τους, ὄχι θέσει, ἀλλὰ φύσει πατριώτας, μόνον ὅταν ἀποθάνῃ τὸ μεγαθήριον αὐτὸ, τὸ πραγματικὸν Ἑλλαδοθήριον, ἡ Συναλλαγὴ, θὰ τοὺς ἀποκτήσωμεν.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ τοὺς ὀνειροπολοῦμεν μόνον—ἂν δὲν ἀηδιάσουμε σιγὰ σιγὰ, μὲ τὸν καιρὸ, καὶ τὰ ὄνειρα.

ΤΕΤΟΙΟΣ ὅπως τὸν θέλεις καὶ ὅπως τὸν φαντάζεσαι εἶνε ὁ Δεληγεώργης ! — μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου.

Ο ΚΙΓΚΙΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

Καὶ πάλιν δὲν τοῦ ἀπήντησα. Γιατὶ νὰ τὸν πικράνω τὸν ἄνθρωπο ; Γιατί νὰ τοῦ 'πῶ ὅτι ὁ κ. Δεληγεώργης ἂν εἶνε τέτοιος ὅπως καὶ πράγματι τὸ πιστεύω πῶς εἶνε—ὤφειλε νὰ τὸ δείξῃ, ὤφειλε νὰ κουνηθῇ, ὤφειλε νὰ ἐπιζητήσῃ μὲ κάθε τρόπο νὰ δράσῃ καὶ ὄχι ναὐτοκαταδικάζεται εἰς ἕνα εἶδος ἀποστρατείας, πρὶν πολεμήσῃ ἀκόμα, πρὶν ἐφαρμόσῃ τὸ σύστημα τὸ ἐθνικώτατον, τὸ ὁποῖον δὲν δυσκολεύομαι νὰ τὸ παραδεχθῶ πῶς ἔχει, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἔδειξε, ἴσως δὲ δὲν κατορθώσῃ κατὰ τὴν τακτικὴν τῆς ἐνόχου ἀδρανείας του, τῆς δῆθεν εὐγενοῦς, τῆς δῆθεν σώφρονος, τῆς δῆθεν καιροσκοπικῆς, νὰ τὸ δείξῃ ποτέ ;

ΓΙΑΤΙ νὰ τοῦ ἀποδείξω πῶς ὁ κ. Δεληγεώργης εἶνε μεγαλείτερος ἔνοχος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ ὅ,τι ἀγαθὸν ἔχει τὸ φυλάττει φιλαργύρως γιὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν φροντίζει καὶ δὲν ἀγωνίζεται καὶ δὲν μεταχειρίζεται κάθε τρόπον γιὰ νὰ τὸ μεταδώσῃ στὸ Ἔθνος—στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ἀφιέρωσε, πλατωνικῶς μέχρι τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, τὰ ὄνειρά του καὶ τὴν φιλοδοξίαν του ;

Ο Κος ΔΕΛΗΓΕΩΡΓΗΣ ἐπέρασε, ἐχάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μας. Κ' ἐγὼ στὸ διάβα του ἐχαιρέτησα ἕναν ἀκόμη ἥλιον — χωρὶς κηλίδας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς θερμότητα κι' αὐτόν.

Ο ΝΟΥΜΑΣ